

Social- og integrationsministeriet

DET TALTE ORD GÆLDER

Samrådsspørgsmål T

”Vil ministeren venligst redegøre for, hvilke integrationsfremmende foranstaltninger regeringen agter at gennemføre med henblik på at undgå sager som den i medierne meget omtalte Levakovic-familie, der ikke kan siges at være integreret i det danske samfund?”

Jeg vil gerne starte med at sige, at der efter mit kendskab er tale om en helt utrolig grov sag. En sag hvor kriminel adfærd, parallelle retsopfattelser og generel foragt for vores normer tilsyneladende går igen i familien i generation efter generation.

Jeg vil også gerne understrege, at jeg ikke ejer så meget som et gran af hverken sympati eller tålmodighed overfor de holdninger og handlinger, som Levakovic-familien repræsenterer. Vi skal slå meget hårdt og konsekvent ned på socialt bedrageri, gentagen kriminalitet og på den udtalte hån mod de danske værdier, som familien udviser. Og vi skal kæmpe med næb og kløer for at sikre, at vi har en social- og integrationspolitik, der gør, at næste generation ikke går i

forældrenes fodspor. Det anser jeg faktisk for at være en af vores allervigtigste opgaver.

Her er det relevant at se på, hvilke muligheder der er i serviceloven for at støtte familier, som har sociale problemer, og som er på vej ud i en kriminel løbbane.

Det kan være alt fra et forældreoplæg eller familiebehandling til en kontaktperson-ordning eller anbringelse uden for hjemmet af børnene i familien.

Det er vigtigt, at kommunerne har de bedst egnede værktøjer til at sikre en tidlig og effektiv indsats i udsatte familier, og derfor skal vi snart i gang med en større reform af socialområdet.

Men jeg vil også gerne minde om, at der er tale om en meget usædvanlig sag, som langt fra er repræsentativ for udlændinge i Danmark. Og vi skal også huske på, at familien er kommet til Danmark for mange år siden, nemlig i løbet af 1970'erne. Den gang gjaldt der nogle helt andre og meget mere lempelige regler for, hvem der kunne få opholdstilladelse i Danmark.

Derudover var der ikke en konkret plan for integrationsindsatsen i forbindelse med ankomsten til Danmark. Det har medført, at mange udlændinge aldrig lærte ordentligt dansk og dermed ikke er blevet aktive medborgere i det danske samfund.

Det var først i 1999 med integrationsloven, at integrationsindsatsen blev sat i faste rammer og udlagt som en egentlig forpligtelse for kommunerne.

Således har vi i dag en integrationslov, der har til formål at sikre, at nyankomne udlændinge hurtigt kommer i beskæftigelse og bliver aktive medborgere – på lige fod med samfundets øvrige borgere.

Integrationsindsatsen skal derudover sikre, at den enkelte får forståelse for det danske samfunds grundlæggende normer og værdier.

Men med den integrationspolitik, som har været ført af den foregående regering de sidste ti år, så har man fokuseret alt for meget på de nyankomne udlændinge – og slet ikke gjort nok for den store gruppe, som allerede havde opholdstilladelse i Danmark, men som for norges vedkommende aldrig var blevet integreret og blevet en del af det danske samfund. I forhold til de

nyankomne har den tidligere regering haft en enøjet fokusering på arbejdsmarkedsparathed og tjeklister, og helt ignoreret vigtigheden af en koordineret og fokuseret integrationsindsats i forhold til familien som helhed.

Vi vil ikke længere acceptere en laissez faire-tilgang til integration, hvor man bare lader folk sejle i deres egen sø med risiko for, at de etablerer parallelsamfund eller i øvrigt lever en tilværelse på kanten af samfundet.

Vi ønsker en aktiv og intensiv integrationsindsats, der tager hånd om nyankomne udlændinge med henblik på at hindre, at de ender på passiv forsørgelse eller i kriminalitet uden at blive integreret i det danske samfund.

Med integrationsindsatsen tager vi hånd om mange af de udlændinge, der kommer til Danmark. Men der er desværre stadig for stor en gruppe, som falder igennem systemet, og som står uden for samfundet. Og der skræmmer sporene fra Levakovic-familien selvfølgelig.

For den sag viser jo, hvor dyr en dårlig integrationsindsats er. Den er både dyr rent menneskeligt, når man tænker på de børn i familien, der aldrig har lært at begå sig i almindelige sociale sammenhænge, og som i stedet gentager de tidligere generationers handlemønstre. Dem har vi som samfund en forpligtelse over for. Og så er det selvfølgelig samfundsøkonomisk rigtig dyrt. Fængselsophold, sociale foranstaltninger, forsørgelsesydelse mv. til Levakovic-familien har jo som bekendt kostet det danske samfund meget.

Derfor er der behov for at nytænke integrationsindsatsen og gøre den mere helhedsorienteret, så vi også når de grupper af flygtninge og indvandrere, som er i særlig risiko for at ende på kanten af samfundet. Vi vil sikre særlige indsatser i forhold til udsatte børn, så de onde spiraler, som vi også ser i denne her sag, kan blive brudt.

Vi ved, at der findes en gruppe udsatte udlændinge, som bør få vores alarmklokker til at bimle. Det er særligt den gruppe, der har sociale problemer i kombination med helbredsmæssige, sproglige eller beskæftigelsesmæssige problemer, og som derfor er i særlig risiko for at blive marginaliseret. Hvis vi skal integrere

dem i det danske samfund – og det viser Levakovic-familien med al tydelighed, at vi kan blive bedre til - så skal vi sætte ind med en helhedsorienteret og koordineret indsats. Det vil vi tage fat på med integrationsreformen.

Vi vil også sikre, at der er en balance mellem pligter og rettigheder, så det bliver klart for alle, at det danske samfund forventer, at alle bidrager, og at man ikke bare kan kræve ind ved kasse 1.

Vi skal have gjort op med den tankegang, at det er ok at udnytte det danske velfærdssystem og blive forsørget af samfundet uden at yde, og vi vil skal slå hårdt ned på personer, der snyder med sociale ydelser – det er uacceptabelt og kendetegner en dybt asocial adfærd.

Det er vel mål, som vi alle kan slutte op om, og jeg håber derfor på en bred politisk tilslutning til regeringens vigtige arbejde med reformer på social- og integrationsområdet.